ПРОЛОГ

Антъни Бриджъртън винаги бе знаел, че ще умре млад. Разбира се, не точно от детска възраст. Младият Антъни никога не бе имал причина да размишлява върху собствената си тленност. Младежките му години бяха сбъднатата мечта на всяко малко момче още от деня на раждането му.

Действително Антъни бе наследник на стара и доста заможна виконтска титла, но за разлика от другите аристократични двойки, лорд и лейди Бриджъртън се обичаха истински и в раждането на първородния им син не виждаха просто появата на наследник, а това на тяхното първо дете.

По тази причина нямаше балове, събирания или празненства, а само майка и баща, гледащи захласнато своя новороден син.

Семейство Бриджъртън бяха млади родители – Едмънд едва бе навършил двайсет години, а Вайолет осемнайсет. Въпреки това те бяха разумни и силни и обичаха сина си с плам и отдаденост, които се срещаха рядко в техните социални кръгове. За ужас на майка си, Вайолет бе настояла сама да кърми момченцето си, а Едмънд никога не се бе придържал към преобладаващото мнение, че бащите не трябва нито да виждат, нито да чуват децата си. Той вземаше новороденото със себе си на дълги разходки из полетата на Кент и му говореше за философия и поезия, преди още да е способно да разбере думите му, и всяка вечер му разказваше история преди лягане.

Тъй като виконтът и виконтесата бяха така мла-

© Издателство ИБИС

ди и истински влюбени, никой не се изненада, когато едва две години след раждането на Антъни към него се присъедини по-малкият му брат, когото кръстиха Бенедикт. Едмънд на мига пренареди дневния си график така, че да може да води и двамата си синове на разходка. Прекара седмица в конюшнята, работейки заедно със сарача върху приспособление, чието предназначение бе да придържа Антъни към гърба му, докато той държи в ръце бебето Бенедикт.

Така прекосяваха полета и потоци, докато той им разказваше за всякакви удивителни неща, за съвършените цветя и кристално синьото небе, за рицари в блестящи доспехи и девойки в беда. Вайолет се смееше, щом ги видеше да се завръщат, разрошени от вятъра и зачервени от слънцето, а Едмънд винаги казваше:

– Виждате ли? Ето я нашата девойка в беда. Изглежда, трябва да я спасим.

Тогава Антъни се хвърляше в обятията на майка си, кискайки се, докато се кълнеше, че ще я защити от огнедишащия дракон, който са видели едва на *три километра* надолу по пътя към селото.

– На три километра по пътя към селото? – възкликваше Вайолет, стараейки се гласът ѝ да звучи подобаващо ужасено. – Милостиви боже, какво ще правя без моите трима силни мъже, които да ме защитават?

– Бенедикт е бебе – отговаряше Антъни.

– Но той ще порасне – винаги отвръщаше тя, разрошвайки косата му, – точно като теб. Точно както ти продължаваш да растеш.

Едмънд винаги се отнасяше към децата си с еднаква привързаност и отдаденост, но късно нощем, когато Антъни притискаше джобния часовник на Бриджъртън към гърдите си (подарен му за осмия му рожден ден от баща му, който на свой ред го бе получил от своя баща за осмия си рожден ден), той обичаше да си мисли, че връзката между него и баща му е малко по-специална. Но не защото Едмънд го обичаше най-много, тъй като

© Издателство ИБИС

по това време децата в дома на Бриджъртън бяха вече четири на брой (Колин и Дафни се бяха появили много скоро един след друг) и Антъни много добре знаеше, че всички са обичани поравно.

Не, Антъни обичаше да си мисли, че връзката с баща му е по-специална, по простата причина, че той го познаваше от най-дълго време. Все пак без значение колко добре Бенедикт познаваше баща им, Антъни винаги щеше да го познава с две години повече. И с шест повече от Колин. Колкото до Дафни, е, като изключим факта, че тя бе момиче (о, ужас!), тя щеше да познава татко им цели осем години по-малко от него и както обичаше да си напомня той, това никога нямаше да се промени.

Едмънд Бриджъртън в действителност можеше да бъде определен като центъра в света на Антъни. Той бе висок, с широки рамене и можеше да язди кон, сякаш е роден на седлото. Той винаги знаеше отговорите на задачите по аритметика (дори и тези, с които учителят му се затрудняваше), не виждаше нищо лошо в това синовете му да имат къщичка на дървото (и сам се зае да им я построи), а смехът му можеше да сгрее сърцето на всеки.

Едмънд бе този, който научи Антъни да язди. Пак той го научи да стреля. Научи го и да плува. Лично го придружи първия ден в „Итън“, вместо да го изпрати с карета и слуги, както бяха пристигнали на училище бъдещите му приятели. А когато бе видял, че Антъни поглежда нервно към училището, което щеше да се превърне в неговия нов дом, той бе провел един наистина сърдечен разговор с най-големия си син, уверявайки го, че всичко ще бъде наред.

И точно така се бе случило. Антъни не бе имал никакви съмнения. Все пак баща му никога не лъжеше.

Антъни обичаше майка си. За бога, той вероятно би отхапал собствената си ръка, ако от това зависеше тя да е добре и в безопасност. Но докато растеше, всич-

© Издателство ИБИС

ко, което правеше, всяко постижение, всяка цел, всяка една надежда и всяка негова мечта – всичко бе с мисъл за баща му.

И тогава един ден всичко се бе променило. Странно е, щеше да си мисли по-късно той, как животът на един човек може да се преобърне просто за миг. Как в една минута всичко е по един начин, а в следващата просто… не е.

* * *

Случи се, когато Антъни бе на осемнайсет и се бе прибрал у дома за лятото, докато се подготвяше за първата си година в Оксфорд. Щеше да постъпи в колежа „Ол Соулс“, точно както баща му преди него, и животът му бе ярък и зашеметяващ, какъвто всяко осемнайсетгодишно момче заслужава. Родителите му продължаваха щастливо да се размножават, добавяйки Елоиз, Франческа и Грегъри към семейството, и Антъни се постара да не извърти очи, докато се разминаваше с майка си по коридора, бременна с осмото дете! Беше малко неприлично, по мнението на Антъни, да продължават да създават деца на тяхната възраст, но той се стараеше да държи мнението си за себе си.

Кой бе той, че да се съмнява в мъдростта на Едмънд? Може би и той самият някой ден щеше да иска повече деца, когато достигнеше до напредналата възраст от трийсет и осем години.

Когато Антъни научи за случилото се, бе късен следобед. Той се връщаше от дълга и енергична езда с Бенедикт и тъкмо минаваше през входната врата на Обри Хол, наследствения дом на Бриджъртън, когато видя своята десетгодишна сестра да седи на пода. Бенедикт все още беше в конюшнята, тъй като бе изгубил някакъв нелеп облог от Антъни и сега трябваше да се погрижи и за двата коня.

Антъни се закова на място, виждайки Дафни. По-

© Издателство ИБИС

начало бе доста странно, че сестра му седеше на пода в средата на преддверието. Но още по-странно бе, че тя плачеше.

Дафни никога не плачеше.

– Даф? – рече колебливо, прекалено млад, за да знае как да утеши плачеща жена, и чудейки се дали някога ще се научи. – Какво…

Но преди да успее да зададе въпроса си, Дафни вдигна лице към него и разкъсващата мъка в големите ѝ кафяви очи го прониза като острие на нож. Той се препъна назад, знаейки, че нещо не е наред, че се е случило нещо ужасно.

– Той умря – прошепна Дафни. – Татко е мъртъв.

В първия миг Антъни бе сигурен, че не е разбрал правилно. Баща му не можеше да е мъртъв. Другите хора умираха млади, като чичо Хюго, но той бе дребен и крехък. Или поне по-дребен и по-крехък от Едмънд.

– Грешиш – каза той на Дафни. – Трябва да грешиш.

Тя поклати глава.

– Елоиз ми каза. Той беше… беше…

Антъни знаеше, че не бива да разтърсва сестра си, докато тя ридае, но просто не можеше да се контролира.

– Какво беше, Дафни?

– Беше пчела – прошепна тя. – Той беше ужилен от пчела.

За един дълъг миг Антъни не можеше да направи нищо друго, освен да стои и да се взира в нея. Най-после, когато проговори, гласът му бе така дрезгав, че едва можеше сам да го познае.

– Един мъж не може да умре от ужилване на пчела, Дафни.

Тя не каза нищо, просто продължи да седи на пода, преглъщайки конвулсивно, докато се опитваше да контролира сълзите си.

– И преди го е жилила пчела – добави Антъни, а с всяка дума гласът му се повишаваше. – Аз бях с него.

© Издателство ИБИС

И двамата бяхме ужилени. Натъкнахме се на кошер. Мен ме ужилиха по рамото. – Несъзнателно докосна мястото, където бе ужилен преди толкова много години. След това добави шепнешком: – Него го ужилиха по ръката.

Дафни просто го гледаше с напълно празно изражение.

– Тогава той беше добре – настоя Антъни. Можеше да долови паниката в гласа си и знаеше, че плаши сестра си, но просто не можеше да се контролира. – Един мъж не може да умре от ужилване на пчела!

Дафни поклати глава, а тъмните ѝ очи изведнъж започнаха да изглеждат, сякаш е на сто години.

– Елоиз го е видяла. В един момент той просто е стоял там, а в следващия е бил… Той е бил…

Антъни започна да усеща нещо странно да избуява вътре в него.

– В следващия той е бил какво, Дафни?

– Мъртъв.

Тя изглеждаше объркана от думата точно колкото объркан бе и той.

Антъни остави Дафни да седи на пода в преддверието и се затича нагоре към спалнята на родителите си, вземайки по три стъпала наведнъж. Със сигурност баща му не беше мъртъв. Един мъж не можеше да умре от ужилване на пчела. Беше невъзможно. Пълна лудост. Едмънд Бриджъртън бе млад, той бе силен. Беше висок, с широки рамене, мощни мускули и за бога, никога една незначителна пчела не би могла да го победи.

Но когато се изкачи до края на стълбището, по абсолютната тишина, която пазеха поне дузина прислужници, които стояха в коридора, той можеше да види, че ситуацията е доста тягостна.

Израженията им бяха пълни със съжаление. Никога нямаше да забрави съжалението, изписано върху лицата им.

© Издателство ИБИС

Антъни мислеше, че ще му се наложи да избута прислугата, за да се добере до спалнята на родителите си, но те се разделиха пред него, сякаш бяха капки от Червено море, и когато Антъни отвори вратата на стаята, просто знаеше.

Майка му седеше в края на леглото, без да ридае, без да издава нито звук, просто държеше ръката на баща му и се поклащаше бавно напред и назад.

Баща му бе неподвижен. Неподвижен като…

Антъни дори не искаше да си помисля за думата.

– Мамо?

Гласът му се прекърши. Не се бе обръщал към нея с тази дума от години. Още откакто постъпи в „Итън“, я наричаше „майко“.

Тя се обърна бавно, сякаш бе чула гласа му през много дълъг тунел.

– Какво се случи? – прошепна той.

Тя поклати глава, а погледът ѝ бе отчайващо далечен.

– Не зная.

Устните ѝ останаха леко разтворени, сякаш се канеше да добави още нещо, но бе забравила какво.

Антъни направи крачка напред с несръчно и рязко движение.

– Вече го няма – прошепна най-после Вайолет. – Вече го няма и аз… О, господи, аз… – Тя сложи ръка на големия си, заоблен от бебето корем. – Аз му казах, о, Антъни, аз му казах…

Тя изглеждаше така, сякаш се разпада вътрешно. Антъни преглътна сълзите, които изпълниха очите му и прогаряха гърлото му, пристъпвайки напред към нея.

– Всичко е наред, мамо – каза ѝ той.

Но вътрешно знаеше, че нищо не е наред.

– Казах му, че това трябва да е последното ни дете – задъха се тя, ридаейки на рамото му. – Казах му, че не мога да износя още едно и че трябва да внимаваме, и…

© Издателство ИБИС

О, господи, Антъни, какво ли не бих дала, за да може той да е тук и да ме дари с още едно дете. Не разбирам. Просто не разбирам.

Антъни я държеше в обятията си, докато тя ридаеше. Не каза нищо. Да намери каквито и да е думи, имайки предвид опустошението в сърцето му, изглеждаше невъзможно.

Той също просто не разбираше.

* * *

Късно същата вечер бяха пристигнали лекарите, които обявиха, че са напълно объркани от случилото се. Всеки бе чувал и преди за подобни случаи, но никога с някой толкова млад и здрав. Едмънд бе толкова жизнен, така силен. Никой не би и предположил, че това може да се случи. Истина бе, че Хюго, братът на виконта, бе починал доста неочаквано предишната година, но не бе задължително подобни неща да се предават по кръвна линия в семейството. Освен това, въпреки че Хюго бе починал навън сред природата, напълно сам, никой не бе забелязал ужилване от пчела по кожата му.

Но и никой не беше търсил такова.

Никой не би могъл да предположи, повтаряха лекарите отново и отново, докато на Антъни му се прииска просто да ги удуши всичките. В крайна сметка той успя да ги изведе от къщата и да сложи майка си в леглото. Наложи се да я преместят в съседната стая, тъй като бе доста разстроена от мисълта да спи в леглото, което с Едмънд са споделяли толкова дълги години. Антъни се бе погрижил и шестте му братя и сестри да си легнат, обещавайки им, че ще говорят на сутринта и че всичко ще бъде наред, че той ще се грижи за тях така, както би искал баща им.

След това влезе в стаята, в която все още бе положено тялото на баща му, и го погледна. Гледа го часове наред, без да откъсва поглед и почти без да мига.

© Издателство ИБИС

И когато напусна стаята, той го направи с нов мироглед за собствения си живот и с ново осъзнаване на собствената си тленност.

Едмънд Бриджъртън бе починал на трийсет и осем години. И Антъни дори не можеше да си представи, че би могъл да надмине баща си по какъвто и да е начин, дори по години.

© Издателство ИБИС

ГЛАВА 1

Въпросът за женкарите е бил тема на дискусии в това издание и преди и вашият автор е стигнал до заключението, че има женкари и Женкари.

Антъни Бриджъртън е Женкар.

Един женкар (с малка буква) е млад и незрял. Той парадира с подвизите си, държанието му е напълно идиотско и си мисли, че е опасен за жените.

Един Женкар (с главна буква) знае, че е опасен за жените. Той не парадира с подвизите си, защото е наясно, че няма нужда да го прави. Знае, че ще бъде одумван както от мъжете, така и от жените, а истината е, че предпочита никой да не говори за него. Той осъзнава какъв е и какво върши и по тази причина допълнителното обсъждане за него е излишно.

Държанието му не е идиотско по простата причина, че той не е идиот (или поне доколкото може да се смята това за индивид от мъжки пол). Той не изпитва особена търпимост към слабостите на висшето общество и честно казано, през повечето време вашият автор не би могъл го вини за това.

И ако това не описва перфектно виконт Бриджъртън – със сигурност най-представителния ерген през този сезон, – вашият автор ще се откаже от перото си на мига. Единственият въпрос тук е: Дали през настоящата 1814 година той

© Издателство ИБИС

най-сетне ще падне в плен на блаженството на брака?

Авторът смята, че…

Няма.

„Вести от висшето общество“,
лейди Уисълдаун, 20 април 1814 г.

— Моля те, не ми казвай, че тя отново пише за виконт Бриджъртън! – възкликна Кейт Шефилд, без да се обръща към никого конкретно.

Нейната полусестра Едуина, по-малка от нея с почти четири години, я погледна иззад страницата на вестника.

– Откъде знаеш?

– Кискаш се като умопобъркана.

Едуина се изкикоти, карайки цялото покрито със синя дамаска канапе, на което седяха и двете, да се разклати.

– Виждаш ли? – заяви Кейт, побутвайки я по ръката. – Винаги се кискаш, когато тя пише за някой заслужаващ порицание развратник.

Въпреки това Кейт се усмихна широко. Нямаше много неща, които да обича повече от това да дразни сестра си. Винаги добронамерено, разбира се.

Мери Шефилд, майката на Едуина и мащеха на Кейт от почти осемнайсет години, вдигна поглед от бродерията си, като побутна очилата нагоре по носа си.

– На какво се смеете, вие двете?

– Кейт се дразни, защото лейди Уисълдаун отново пише за онзи развратен виконт – обясни Едуина.

– Не се дразня – възрази Кейт, макар че никой не я слушаше.

– Бриджъртън? – попита разсеяно Мери.

Едуина кимна.

– Точно той.

© Издателство ИБИС

– Тя винаги пише за него.

– Според мен тя просто обича да пише за развратници – изкоментира Едуина.

– Разбира се, че обича да пише за тях – заяви Кейт. – Ако пишеше за скучни хора, никой нямаше да купува вестника ѝ.

– Това не е вярно – възрази Едуина. – Точно миналата седмица тя писа за нас, а на всички е известно, че ние не сме от най-интересните хора в Лондон.

Кейт се усмихна на наивността на сестра си. Кейт и Мери може да не бяха най-интересните хора в Лондон, но с русата си коса и изумителните си бледосини очи Едуина вече си бе спечелила прозвището Несравнимата за сезона на 1814 година. Кейт, от друга страна, със своята обикновена кестенява коса и кафяви очи, обичайно бе наричана „по-голямата сестра на Несравнимата“.

Вероятно имаше и по-неприятни определения от това. Поне никой не я бе нарекъл „сестрата, стара мома, на Несравнимата“. Което бе доста близо до истината, макар никой Шефилд да не бе готов да го признае. На двайсет (почти двайсет и една години, ако трябваше да е напълно искрена по този въпрос), Кейт бе малко възрастна, за да се наслаждава истински на първия си сезон в Лондон.

Но нямаха особено голям избор. Семейство Шефилд никога не са били особено заможни – дори докато бащата на Кейт бе още жив. Но откакто преди пет години бе починал, те бяха принудени да правят значителни икономии. Със сигурност не бяха стигнали до просешка тояга, но трябваше да се съобразяват как харчат всяко едно пени.

С ограничените си финанси Шефилд можеха да си позволят само едно пътуване до Лондон за сезона. Наемането на къща и карета, както и на минимален брой прислуга струваше доста пари. Не биха могли да си позволят два пъти подобен разход. По тази причина

© Издателство ИБИС

трябваше да спестяват цели пет години, за да си осигурят престоя в Лондон. И ако момичетата нямаха успех на брачния пазар… е, нямаше да се окажат в затвора за длъжници, но от този ден нататък щеше да ги очаква тих живот в аристократична бедност в някоя чаровна малка къщурка в Съмърсет.

И така двете момичета бяха принудени да направят своя дебют в обществото в една и съща година. Беше решено, че най-подходящо ще е, когато Едуина навърши седемнайсет години, а Кейт бъде почти на двайсет и една. Мери би предпочела да изчакат Едуина да стане на осемнайсет, за да бъде малко по-зряла, но това щеше да принуди Кейт да дебютира на двайсет и две години, а тогава кой би се оженил за нея?

Кейт се усмихна кисело. Тя дори не искаше да дебютира. От самото начало бе наясно, че няма как да грабне вниманието на висшето общество. Не бе достатъчно красива, че някой да пренебрегне липсата на зестра, и така и не се бе научила да се усмихва превзето, да върви полека, правейки миниатюрни крачки, и всичко останало, което сякаш другите момичета научаваха още от люлката. Дори Едуина, която бе лишена от всякакъв фалш, някак знаеше как да седи, да върви и дори да въздиша, така че мъжете стигаха до бой само за честта да ѝ помогнат да пресече улицата.

Кейт, от друга страна, винаги седеше с изправени рамене, не можеше да издържи дълго на едно място, дори ако от това зависеше животът ѝ, и вървеше така, сякаш е на състезание. И защо не, винаги се питаше тя. Ако отиваш някъде, не е ли най-добре да стигнеш там възможно най-бързо?

Колкото до сегашния ѝ престой в Лондон, тя дори не харесваше особено града. О, изкарваше си добре и дори бе срещнала някои много приятни хора, но лондонският сезон ѝ се виждаше огромна загуба на пари за момиче, което вярваше, че ще е напълно доволно

© Издателство ИБИС

да остане в провинцията и да се задоми там за някой практичен мъж.

Но Мери не искаше и да чуе за това.

– Когато се омъжих за баща ти – бе казала тя, – се заклех да те обичам и да се отнасям към теб с грижата и привързаността, която давам на собственото си дете.

Кейт бе успяла да изрече едно-единствено „Но…“, преди Мери да продължи.

– Имам отговорност към паметта на горката ти майка, Господ да се смили над душата ѝ, и част от тази отговорност е да те видя щастливо омъжена и добре подсигурена.

– Мога да съм щастлива и подсигурена в провинцията – бе отвърнала Кейт.

Но Мери беше продължила.

– В Лондон има повече мъже, измежду които да избираш.

След това и Едуина се бе присъединила, настоявайки, че ще бъде истински нещастна без нея, и тъй като Кейт не можеше да понесе да вижда сестра си нещастна, съдбата ѝ бе подпечатана.

Ето защо сега тя бе тук, настанена в леко овехтелия салон на къщата под наем в почти модерната част на Лондон. С дяволито изражение тя грабна вестника от ръцете на сестра си.

– Кейт! – изписка Едуина, вперила поглед в малкото триъгълно парче хартия, останало между палеца и показалеца ѝ. – Не бях свършила с четенето!

– Четеш го цяла вечност – заяви Кейт, широко ухилена. – Освен това и аз искам да видя какво пише днес за виконт Бриджъртън.

Очите на Едуина, които обикновено бяха сравнявани със спокойно шотландско езеро, блеснаха дяволито.

– Ти си *ужасно* заинтригувана от виконта, Кейт. Има ли нещо, което не ни казваш?

– Не бъди глупава. Дори не го познавам. А ако го познавах, вероятно щях да хукна в противоположната

© Издателство ИБИС

посока. Той е точно типът мъж, който и двете трябва да избягваме на всяка цена. Вероятно би могъл да прелъсти и айсберг.

– Кейт! – възкликна Мери.

Кейт направи гримаса. Беше забравила, че мащехата ѝ слуша всяка тяхна дума.

– Ами истина е – добави тя. – Чух, че е имал повече любовници, отколкото аз съм имала рождени дни.

Мери я изгледа изпитателно за няколко секунди, сякаш се опитваше да реши дали иска да ѝ отговори, или не, преди най-после да заяви:

– Не че това е подходяща тема за разговор за млади дами като вас, но много мъже имат любовници.

– О! – Кейт се изчерви. Не беше никак приятно да бъдеш така безкомпромисно опроверган, докато се опитваш да отбележиш нещо важно. – Е, тогава е имал два пъти повече от другите мъже. Какъвто и да е случаят, вярвам, че се е държал много по-безобразно от повечето джентълмени и не е от типа мъже, които Едуина трябва да допуска да я ухажват.

– *Ти* също правиш дебюта си този сезон – напомни ѝ Мери.

Кейт стрелна Мери с най-саркастичния си поглед. Всички знаеха, че ако виконтът реши да ухажва някоя Шефилд, то това няма да бъде Кейт.

– Не мисля, че от написаното има нещо, което да промени мнението ти – каза Едуина, свивайки рамене, преди да се наведе към Кейт, за да може да вижда по-добре вестника. – Всъщност тя не пише много за *него*. Това е по-скоро трактат на тема „Женкари“.

Погледът на Кейт се плъзна по отпечатаните думи.

– Хммм – каза тя, а на лицето ѝ бе цъфнало любимото ѝ презрително изражение. – Мога да се обзаложа, че е права. Вероятно тази година той няма да се обвърже.

– Според теб лейди Уисълдаун винаги е права – промърмори Мери с лека усмивка.

© Издателство ИБИС

– Защото обикновено е – заяви Кейт. – Трябва да признаеш, че за автор в клюкарско издание проявява забележително здрав разум. Със сигурност бе права в оценката си за всички хора, които срещнах досега в Лондон.

– Кейт, би трябвало сама да изграждаш мнението си за хората – заяви весело Мери. – Под достойнството ти е да го правиш единствено въз основа на някакъв клюкарски вестник.

Кейт знаеше, че мащехата ѝ е права, но не искаше да го признае, затова се задоволи с още едно „хммм“, преди да насочи отново поглед към вестника в ръцете си.

Без никакво съмнение материалите на Уисълдаун бяха най-интересното четиво в цял Лондон. Кейт не беше напълно сигурна кога бе започнало издаването на малкия вестник. По някое време миналата година беше чула за него, но едно бе сигурно: която и да беше лейди Уисълдаун, тя определено бе изтъкнат член на висшето общество. Нямаше как да не е. Никой простосмъртен не би могъл да е запознат с клюките, за които пишеше тя в рубриките си, излизащи всеки понеделник, сряда и петък.

Лейди Уисълдаун винаги знаеше последните слухове и за разлика от повечето други автори, тя не се колебаеше да използва пълните имена на хората, за които пишеше. Ето например, когато миналата седмица авторката бе решила, че Кейт не изглежда добре в жълто, не се бе поколебала да го напише без заобикалки. *„Жълтият цвят кара тъмнокосата госпожица Катарин Шефилд да прилича на опърлен нарцис.“*

Кейт не се бе засегнала. Тя бе чувала неведнъж, че човек не може да се смята за подобаващо представен в обществото, докато не бъде обиден от лейди Уисълдаун. Дори Едуина, която по мнението на всички жънеше огромен успех, беше изпитала ревност от факта, че Кейт бе получила обида във вестника на Уисълдаун.

И макар Кейт да не бе особено очарована да на-

© Издателство ИБИС

прави дебюта си в Лондон този сезон, осъзнаваше, че щом ѝ се налага да се впусне в социалната вихрушка, то по-добре да не е абсолютен провал. Ако да бъде обидена в клюкарско издание щеше да е най-големият ѝ успех, тогава така да е. Кейт щеше да приеме всяка победа, която успееше да постигне.

Сега, когато Пенелопи Федърингтън се похвалеше, че е била сравнена с *„презрял цитрусов плод“*, Кейт можеше да помаха с ръка и да възкликне драматично: *„Да, аз пък съм опърлен нарцис“*.

– Един ден – заяви изненадващо Мари, повдигайки отново с пръст очилата си – някой ще разкрие самоличността на тази жена и тя ще се окаже в голяма беда.

Едуина погледна замислено майка си.

– Наистина ли мислиш, че някой би могъл да я разкрие? Все пак е успяла да прикрие самоличността си доста успешно вече цяла година.

– Нищо толкова голямо не би могло да остане тайна задълго – отвърна Мери. Тя заби иглата в бродерията си, издърпвайки един дълъг жълт конец през плата. – Запомнете ми думите. Рано или късно, всичко ще излезе наяве и когато това се случи, в града ще избухне скандал, какъвто никога не сте виждали.

– Е, ако аз знаех коя е тя – обяви Кейт, обръщайки единствената страница на вестника, на другата страна, – вероятно щях да я направя най-добрата си приятелка. Тя е дяволски забавна. И без значение какво казват останалите, почти винаги се оказва напълно права.

Точно в този миг Нютон, свръхтежкото корги[1] на Кейт, изприпка в стаята.

– Това куче не трябва ли да стои навън? – попита Мери. След което изписка: – Кейт! – когато кучето застана до краката ѝ, пръхтейки, сякаш очакваше целувка.

---

[1] Порода кучета, създадена в Уелс. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

– Нютон, веднага ела тук! – нареди Кейт.

Кучето погледна с копнеж към Мери, преди да се дотътри до Кейт, скочи на канапето и постави лапите си в скута ѝ.

– Цялата ще станеш в косми – предупреди Едуина.

Кейт сви рамене, докато прокарваше ръка през гъстата козина с карамелен цвят.

– Не ми пречи.

Едуина въздъхна, но се пресегна и погали бързо Нютън.

– Какво друго пише тя? – попита, навеждайки се любопитно напред. – Така и не стигнах до втора страница.

Кейт се усмихна на изпълнения със сарказъм глас на сестра си.

– Не много. Няколко реда за херцога и херцогинята на Хейстингс, които, изглежда, са пристигнали в града по-рано тази седмица, списък с храната, поднесена на бала на лейди Данбъри, която е обявила за „изненадващо вкусна“, и едно доста неласкателно описание на роклята, носена от госпожица Федъринтгтън миналия понеделник.

Едуина се намръщи.

– Изглежда, тя доста се заяжда със семейство Федъринтгтън.

– И не е никак чудно – рече Мери, оставяйки настрани бродерията си и изправяйки се на крака. – Тази жена няма да се научи как да избере подходящ цвят за роклите на дъщерите си дори ако дъгата се увие около врата ѝ.

– Майко! – възкликна Едуина.

Кейт прикри с ръка устата си, опитвайки се да потисне смеха си. Мери много рядко изразяваше мнението си така открито, но винаги когато го стореше, изживяването си заслужаваше.

– Ами това е самата истина. Тя продължава да облича най-младата си дъщеря в оранжево. Всеки може

© Издателство ИБИС

да види, че бедното момиче има нужда от синьо или ментово зелено.

– Ти ме облече в жълто – напомни ѝ Кейт.

– И много съжалявам, че го направих. Това ще ме научи да не се вслушвам в съветите на продавачките. Никога не биваше да се съмнявам в собствената си преценка. Просто ще се наложи да преправим жълтата рокля така, че да става на Едуина.

Това нямаше да е никак трудно, имайки предвид, че Едуина бе с цяла глава по-ниска от Кейт и с доста по-деликатна структура на тялото.

– Когато го правиш – предложи Кейт, поглеждайки към сестра си, – гледай да махнеш наборите на ръкавите. Много са разсейващи. Освен това от тях кожата сърби доста неприятно. Бях почти готова да ги разкъсам по време на бала на Ашбърн.

Мери извъртя очи.

– Едновременно съм изненадана и благодарна, че си показала толкова завиден самоконтрол.

– Аз съм изненадана, но не и благодарна – пакостливо отбеляза Едуина. – Само си помисли колко щеше да се забавлява лейди Уисълдаун с това.

– Ах, да! – Кейт отвърна на усмивката ѝ. – Мога да си представя статията. *„Опърленият нарцис разкъса листенцата си.“*

– Качвам се горе – обяви Мери, поклащайки глава заради палавото настроение на дъщерите си. – Моля ви, опитайте се да не забравите, че ще присъстваме на соаре тази вечер. Може би ще е добре да си почините, преди да излезем. Очертава се поредната дълга вечер.

Кейт и Едуина кимнаха и промърмориха нещо в съгласие, докато Мери събираше бродерията си и напусна стаята. В мига, в който останаха сами, Едуина се обърна към Кейт.

– Реши ли какво ще облечеш тази вечер?

– Може би зелената рокля. Знам, че е редно да нося бяло, но се боя, че този цвят просто не ми отива.

© Издателство ИБИС

– Щом няма да носиш бяло – заяви на висок глас Едуина, – тогава и аз няма да нося. Ще облека синята муселинова рокля.

Кейт кимна одобрително, поглеждайки отново към вестника в ръката си, докато в същото време се стараеше да не бутне Нютон, който в момента лежеше по гръб, сякаш приканвайки я да го погали по корема.

– Точно миналата седмица господин Бърбрук заяви, че приличаш на ангел, облечен в синьо. И че цветът пасва идеално на очите ти.

Едуина примигна изненадано.

– Господин Бърбрук ли? И го е казал на теб?

Кейт вдигна поглед към сестра си.

– Разбира се. Всички твои ухажори се надяват, че ще ти предам комплиментите им.

– Наистина ли? Но защо?

Кейт се усмихна бавно и снизходително.

– Едуина, може би причината за това е, че по време на музикалната вечеринка у Смайт-Смит обяви на всеослушание как никога не би могла да се омъжиш за някого, без сестра ти да го одобри.

Страните на Едуина се зачервиха леко.

– Не беше на всеослушание – промърмори тя.

– Все едно беше. Новината обиколи приема по-бързо от пожар. Аз дори не бях в помещението, а ми отне само две минути, за да науча за случилото се.

Едуина скръсти ръце пред гърдите си и изсумтя точно както го правеше по-голямата ѝ сестра.

– Добре, но е истина и не ме интересува кой е разбрал за това. Знам, че от мен се очаква да сключа добър съюз, но не желая да се омъжвам за някого, който ще се отнася зле с мен. Всеки, който има късмета да те впечатли, ще е подходящият.

– Нима съм толкова трудна за впечатляване?

Двете сестри се вгледаха една в друга за миг и едновременно отговориха:

– Да.

© Издателство ИБИС

Но докато Кейт се смееше заедно с Едуина, в нея се надигна вълна от вина. И трите жени в семейство Шефилд знаеха, че Едуина е тази, която ще успее да си хване благородник или ще се омъжи за някой неприлично богат мъж. Едуина щеше да е тази, която да подсигури бъдещето на семейството им, за да не изживеят дните си в аристократична бедност. Едуина бе красавица, докато Кейт…

Е, Кейт си беше Кейт.

Но тя нямаше нищо против. Красотата на Едуина бе просто един факт от живота им. Имаше неща, които Кейт отдавна бе приела. Тя никога нямаше да се научи да танцува валс, без да се опитва да поеме водачеството. Винаги щеше да я е страх от гръмотевичните бури, без значение колко често си казваше, че се държи налудничаво. И без значение с какво е облечена, без значение каква прическа си е направила или колко пъти е ощипала бузите си, за да им придаде цвят, тя никога нямаше да е красива колкото Едуина.

Освен това Кейт не бе сигурна, че би могла да хареса цялото внимание, което получаваше Едуина. Нито би могла да понесе отговорността да се омъжи достатъчно добре, за да може да издържа майка си и сестра си.

– Едуина – рече Кейт нежно, но погледът ѝ бе сериозен, – не е нужно да сключиш брак, ако не го желаеш. Знаеш това, нали?

Едуина кимна и изведнъж сякаш бе на път да се разплаче.

– Ако решиш, че в Лондон няма нито един джентълмен, за когото искаш да се омъжиш, тогава така да бъде. Просто ще се върнем в Съмърсет и ще се наслаждаваме на компанията си. Няма друг човек, който да харесвам повече от теб.

– Нито пък аз – прошепна Едуина.

– А ако намериш мъж, който да ти завърти главата, тогава двете с Мери ще сме невероятно щастливи. Ос-

© Издателство ИБИС

вен това не бива да се тревожиш, че ще се наложи да се разделим. Двете с нея ще се справим добре и сами.

– Ти също може да намериш някой, за когото да се омъжиш – изтъкна Едуина.

Кейт усети устните ѝ да се извиват в лека усмивка.

– Възможно е – допусна тя, макар да знаеше, че вероятно няма да се случи. Тя не искаше да остане стара мома, но се съмняваше, че би могла да си намери съпруг точно в Лондон. – Може би някой от лудо влюбените ти обожатели ще се насочи към мен, след като осъзнае, че си недостижима – пошегува се тя.

Едуина я замери с декоративната възглавничка.

– Не говори глупости.

– Не са глупости! – възрази Кейт.

И наистина го вярваше. Според нея това може би беше единственият възможен начин да си намери съпруг от висшето общество.

– Знаеш ли за какъв мъж бих желала да се омъжа? – попита Едуина, а на лицето ѝ се изписа замечтано изражение.

Кейт поклати глава.

– За учен.

– Учен ли?

– Учен – заяви твърдо Едуина.

Кейт прочисти гърлото си.

– Не съм сигурна, че ще намериш много такива във висшето общество.

– Знам това – въздъхна леко Едуина. – Но истината е, че обичам да чета, и ти го знаеш, макар да не бива да го изразявам публично. Предпочитам да прекарам деня си в библиотеката, отколкото разхождайки се в Хайд Парк. Мисля си, че най-много ще ми допадне да живея с мъж, който също като мен намира удоволствие в науката.

– Ясно. Хммм… – Умът на Кейт започна да обмисля всякакви варианти. Нямаше голяма вероятност Едуина да намери учен дори и в Съмърсет. – Знаеш

© Издателство ИБИС

ли, Едуина, май ще ми е доста трудно да ти намеря истински учен извън университетските градове. Може би ще ти се наложи да се примириш с мъж, който също като теб обича да чете и да научава нови неща.

– И това би било добре – заяви щастливо Едуина. – Мога да се задоволя с учен аматьор.

Кейт въздъхна облекчено. Със сигурност все щяха да намерят някой в Лондон, който обичаше да чете.

– И знаеш ли какво? – добави Едуина. – Вярно е, че не можеш да съдиш за книгата по корицата ѝ. Много хора могат да бъдат учени аматьори. Дори виконт Бриджъртън, за когото лейди Уисълдаун не може да спре да пише, може да е учен по сърце.

– Забрави за това, Едуина. Няма да имаш нищо общо с виконт Бриджъртън. Всеки знае, че той е един от най-лошите развратници. Той *е най-лошият* от всичките в цял Лондон. В цялата страна дори!

– Знам това, просто го използвах като пример. Освен това няма вероятност да реши да се задоми тази година. Самата лейди Уисълдаун го написа, а ти каза, че тя винаги е права.

Кейт погали ръката на сестра си.

– Не се тревожи. Ще ти намерим подходящ съпруг. Но не, не, не, не, не, не и виконт Бриджъртън!

* * *

В същия този момент обектът на дискусията им се беше отпуснал небрежно в „Уайт“, с двама от тримата си по-млади братя, наслаждавайки се на късно следобедно питие.

Антъни Бриджъртън се бе облегнал удобно в коженото кресло, разглеждаше уискито си със замислено изражение и въртеше бавно чашата в ръка, когато обяви:

– Обмислям да се оженя.

Бенедикт Бриджъртън, който се бе отдал на навик,

© Издателство ИБИС

ненавиждан от майка му, а именно да се клатушка на двата задни крака на стола си, се прекатури на пода.

Колин Бриджъртън се задави.

За щастие на Колин, Бенедикт успя да се изправи на крака достатъчно бързо, че да го тупне силно по гърба, карайки го да изкашля една зелена маслина, която прелетя на милиметри от ухото на Антъни.

Антъни не удостои с коментар всичко, което се бе случило пред него. Той бе напълно наясно, че изявлението му бе донякъде изненадващо.

Е, може би, не точно донякъде. „Напълно“, „абсолютно“ и „изключително“ бяха думите, които му идваха на ума.

Антъни знаеше, че не изглежда като мъж, който е решен да се установи. Бе прекарал последното десетилетие като най-големия женкар, отдавайки се на всяко удоволствие, което му се изпречеше. Той много добре знаеше, че животът е прекалено кратък, и бе решен да му се наслаждава докрай. Разбира се, той притежаваше чувство за чест. Никога не съблазняваше невинни млади дами от добри семейства. Всяка, която би могла да настоява да постъпи правилно и да ѝ предложи брак, беше забранена територия за него.

С четири по-малки сестри, Антъни изпитваше голяма доза уважение към добрата репутация на жените от висшето общество. Вече веднъж едва не участва в дуел заради една от сестрите си и всичко заради нейната чест. Колкото до другите три, той си признаваше, че го избиваше студена пот само при мисълта, че някоя от тях би могла да се забърка с мъж, имащ репутация като неговата.

Не, той със сигурност не би си позволил да опозори сестрата на някой джентълмен.

Колкото до другите жени обаче, вдовици и актриси, които знаеха какво искат и какво ще получат в замяна, той се наслаждаваше на компанията им, и то без никакви задръжки. От деня, в който беше напуснал Окс-

© Издателство ИБИС

форд и се бе установил в Лондон, не бе оставал без любовница.

Понякога, помисли си кисело, издържаше две едновременно.

Беше участвал в почти всяко конно състезание, бе се боксирал в клуб „Джентълмен Джаксън“ и бе спечелил повече игри на карти, отколкото можеше да преброи. Е, беше и изгубил няколко, но тях не ги броеше. Беше прекарал десетилетие в преследване на безсмислени удоволствия и единственото, което го спираше да продължи по същия начин живота си, бе непреодолимото чувство за дълг към семейството му.

Смъртта на Едмънд Бриджъртън бе едновременно внезапна и неочаквана. Преди да почине, той не бе имал шанса да даде последни наставления на най-големия си син. Но ако го бе направил, Антъни бе сигурен, че баща му щеше да поиска от него да се грижи за майка си, братята и сестрите си със същото отдаване и привързаност, с каквито го правеше самият Едмънд.

И така, между безбройните соарета и състезания с коне Антъни бе изпратил братята си в Итън, а след това и в Оксфорд, бе преминал през умопомрачителен брой пиано рецитали, изпълнени от сестрите му (което не бе никак лесно, имайки предвид, че три от четирите нямаха никакъв музикален слух), и със зорко око бе следил семейните финанси. Със седем братя и сестри, той смяташе, че е негов дълг семейството да разполага с достатъчно пари, за да подсигури бъдещето на всеки от тях.

Когато започна да наближава трийсетата си година, той осъзна, че прекарва все повече и повече време, грижейки се за фамилното наследство и семейството си, и все по-малко време в преследване на упадъчни удоволствия. И изненадващо, но това осъзнаване му бе допаднало. Все още поддържаше любовница, но никога вече повече от една. И бе забелязал, че вече не изпитва нужда да участва във всяко конно състезание

© Издателство ИБИС

или да остава до среднощ на игралната маса, печелейки на карти ръка след ръка.

Репутацията му, разбира се, не се бе променила. И истината бе, че той нямаше нищо против. Имаше определени облаги в това да бъдеш смятан за най-отявления развратник в Англия. Като например факта, че от него се бояха хора, които нямаха причина да го правят.

А това винаги бе нещо хубаво.

Сега обаче беше дошло време да се ожени. Бе готов да се задоми, да има син. Все пак имаше титла, която трябваше да завещае на някого. В същия миг усети пробождане на съжаление и може би малко вина заради факта, че вероятно той нямаше да живее достатъчно дълго, за да види сина си да се превръща в мъж. Но какво можеше да направи? Той бе първородният Бриджъртън, син на първородния Бриджъртън, който бе син на първороден Бриджъртън и така осем поколения назад. Негова отговорност пред рода бе да създаде поколение.

Освен това той намираше известна удовлетвореност в знанието, че след себе си ще остави трима способни и любящи братя. Те щяха да се погрижат синът му да израсне обграден от любов и чест, на които се наслаждаваше всеки Бриджъртън. Сестрите му щяха да се грижат за момчето, а майка му щеше да го разглези…

Антъни се усмихна при мисълта за своето голямо и обикновено доста шумно семейство. Синът му нямаше да има нужда от баща, за да бъде отгледан с любов.

А каквито и деца да създадеше, те вероятно нямаше да го помнят, след като си отидеше. Те щяха да бъдат малки, невръстни. Антъни нямаше как да не забележи, че от всичките осем деца на семейство Бриджъртън той бе най-силно засегнат от смъртта на баща им.

Антъни отпи още една глътка от уискито си и изпъна рамене, стараейки се да прогони всички неприятни мисли от ума си. Трябваше да се концентрира

© Издателство ИБИС

върху настоящите си планове, а именно в откриването на съпруга.

Бидейки разумен и донякъде подреден мъж, в мислите си той си бе съставил списък с изисквания, които трябваше да покрива бъдещата му съпруга. На първо място тя трябваше да е поне донякъде привлекателна. Нямаше нужда да е красавицата на сезона, макар че не би било лошо, но след като трябваше да я отведе в леглото си, щеше много да улесни нещата, ако я намираше поне малко симпатична.

На второ място не биваше да е глупава. Това, помисли си Антъни, може би щеше да е най-трудното изискване за изпълнение в списъка му. Той не бе особено впечатлен от умствения капацитет на лондонските дебютантки. Последния път, когато направи грешката да въвлече в разговор млада девойка, току-що излязла от девическото училище, тя не бе способна да разговаря за друго освен за храна (през целия им разговор стискаше чиния с ягоди в ръцете си) и времето. И дори с *това* не се бе справила, тъй като, щом Антъни я попита дали мисли, че времето ще застуди, тя бе отвърнала: „Сигурна съм, че не знам. Никога не съм била в Студи“.

Той може и да успееше да се измъкне от разговорите със съпруга, която не е особено умна, но със сигурност *не желаеше* да има глупави деца.

Трето, и това бе най-важното, тя не можеше да е някоя, която би могъл да обикне. И при никакви обстоятелства това правило не биваше да бъде нарушавано.

Той не беше циник, знаеше, че истинската любов съществува. Всеки, който поне веднъж е бил в една стая с родителите му, знаеше, че истинската любов съществува.

Но любовта беше усложнение, което искаше да избегне на всяка цена. Нямаше желание животът му да бъде ощастливен с точно това определено чудо.

И след като Антъни бе свикнал да получава всичко,

© Издателство ИБИС

което пожелае, нямаше и грам съмнение, че бе способен да намери привлекателна, интелигентна жена, в която никога не би могъл да се влюби. И какво лошо имаше в това? Вероятността да не намери любовта на живота си, дори и да я търсеше, беше голяма. Много мъже не успяваха да я открият.

– Милостиви боже, Антъни, защо се мръщиш така? Не е заради маслината. Много добре видях, че дори не те докосна.

Гласът на Бенедикт го изтръгна от мислите му и Антъни примигна няколко пъти, преди да отговори.

– Нищо. Няма нищо.

Той, разбира се, не бе споделил мислите за собствената си тленност с никого, дори с братята си. Това не беше нещо, което човек би искал да обсъжда на глас. По дяволите, ако някой бе дошъл при него, повдигайки подобна тема, той вероятно би се смял на глас, докато го изхвърля през вратата.

Но никой не можеше да разбере дълбоката връзка между него и баща му. Не би могъл да проумее убедеността на Антъни, че просто не е възможно да живее по-дълго от баща си. Едмънд бе целият му свят. Винаги се бе възхищавал на величието на баща си и макар да знаеше, че е непосилна задача, се опитваше да бъде като него. Но вероятността да успее да постигне нещо повече от Едмънд, в каквото и да е, му се струваше просто невъзможна.

Бащата на Антъни бе, казано с прости думи, най-великият човек, когото някога е познавал, и вероятно най-великият мъж, който някога е живял на този свят. Да мисли, че той би могъл да бъде нещо повече, щеше да е абсолютно арогантно от негова страна.

В нощта, когато баща му почина, сякаш нещо се бе случило с него, докато седеше в спалнята на родителите си часове наред с тялото, просто гледайки баща си и отчаяно опитвайки се да си припомни всеки миг, който бяха прекарали заедно. Щеше да е така лесно да забра-

© Издателство ИБИС

ви малките неща. Как Едмънд стисваше леко ръката на Антъни, когато той имаше нужда от окуражаване. Или как можеше по памет да цитира цялата песен „Не въздишай вече“ на Балтазар от „Много шум за нищо“, и то не защото бе нещо особено възвишено, а просто защото я харесваше.

А когато първите лъчи на изгрева оцветиха небето в розово и Антъни излезе от стаята, той някак знаеше, че дните му са преброени, преброени също като тези на баща му.

– Изплюй камъчето – рече Бенедикт, прекъсвайки още веднъж мислите му. – Няма да предложа пени за мислите ти, тъй като няма начин да струват толкова, но все пак за какво мислиш?

Антъни седна рязко, решен да насочи вниманието си обратно към належащия въпрос. Все пак имаше да избира невеста, а това бе нещо сериозно.

– Коя дебютантка е считана за диаманта на сезона? – попита той.

Брат му се замисли за момент и тогава се намеси Колин.

– Едуина Шефилд. Със сигурност си я виждал. Дребничка, с руса коса и сини очи. Лесно може да бъде открита благодарение на стадото оглупели от любов ухажори, които я следват на всяка крачка.

Антъни игнорира опита за саркастичен хумор на брат си.

– Умна ли е?

Колин примигна, сякаш идеята за жена с мозък бе нещо, което никога не му е хрумвало досега.

– Да, предполагам, може да се каже, че е умна. Веднъж я чух да обсъжда митологията с Мидълторп и звучеше, сякаш знае какво говори.

– Добре – рече Антъни, поставяйки решително чашата с уиски на масата пред себе си. – Тогава ще се оженя за нея.

© Издателство ИБИС